

L'excés d'elements urbans a l'espai urbà

Un dels principals atributs de la transformació dels espais urbans de la Barcelona dels anys 1980 era la seva essencialitat. Hi havia un esforç en el disseny que aconseguia depurar al màxim la utilització d'elements urbans. Es configuraven espais públics introduint-hi només aquells elements imprescindibles que es disposaven de manera que acomplissindiverses funcions alhora.

Durant els darrers anys, carrers i places han vist créixer en nombre i diversitat tots aquests elements, amb la sensació que aquest augment s'ha fet d'una forma descoordinada, sense caps pensants al darrera que posessin ordre i encert en la seva disposició. El resultat es pot palpar en qualsevol indret de la ciutat: espais públics farcits d'artefactes en discòrdia. No dubtem que es col·loquen seguint lògiques internes, però de la suma i superposició de tot plegat, n'acaba sorgint un espai urbà ple d'absurds, amb elements que dupliquen funcions, per exemple.

Hi ha casos que han contribuït especialment a sumar elements en discòrdia a l'espai públic. Un dels més clars ha estat la forma en què s'han incorporat els carrils bici per tota la ciutat. És evident que la seguretat és fonamental en aquests casos, que cal segregar d'alguna manera les bicicletes dels automòbils i dels vianants, però hauria estat més convenient i segur, tot i que més costós, canviar seccions de carrers enlloc de desplegar i segregar desenes de quilòmetres de carrils a força d'elements de separació *low-cost* i balises fràgils i solitàries.

Aquesta proliferació és simptomàticad'un altre problema latent a la ciutat: tant les transformacions per incorporar la bicicleta a la ciutat, com la manera d'implantar les superilles, s'estan tractant com a problemes de mobilitat, i no com a propostes de transformació radical de l'espai públic.

Uno de los principales atributos de la transformación de los espacios urbanos de la Barcelona de los años 1980 era su esencialidad. Había un esfuerzo en el diseño que conseguía depurar al máximo la utilización de elementos urbanos. Se configuraban espacios públicos introduciendo sólo aquellos elementos imprescindibles que se disponían de forma que cumplieran varias funciones al mismo tiempo.

Durante los últimos años, calles y plazas han visto crecer en número y diversidad todos estos elementos, con la sensación de que este aumento se ha hecho de una forma descoordinada, sin cabezas pensantes detrás que pusieran orden y acierto en su disposición. El resultado se puede palpar en cualquier lugar de la ciudad: espacios públicos llenos de artefactos en discordia. No dudamos que se sitúan siguiendo lógicas internas, pero de la suma y superposición de todos ellos acaba surgiendo un espacio urbano lleno de absurdos, con elementos que duplican funciones, por ejemplo.

Hay casos que han contribuido especialmente a sumar elementos en discordia en el espacio público. Uno de los más claros ha sido la forma en la que se han incorporado los carriles bici por toda la ciudad. Es evidente que la seguridad es fundamental en estos casos, que hay que segregar de algún modo las bicicletas de los automóviles y los peatones, pero hubiese sido más

conveniente y seguro, aunque más costoso, cambiar secciones de calles en lugar de desplegar y segregar decenas de kilómetros de carriles a base de elementos de separación *low-cost* y balizas frágiles y solitarias.

Esta proliferación es sintomática de otro problema latente en la ciudad: tanto las transformaciones para incorporar la bicicleta en la ciudad, como la manera de implantar las supermanzanas, se están tratando como problemas de movilidad, y no como propuestas de transformación radical del espacio público.